

*Bantzug og Baloba, russiske krigsfanger fra første verdenskrig på Østals.
De flygtede i krigens sidste år til Fyn i en lille båd.*

ARKIVNYT udgives af:
Lokalhistorisk Arkiv for
Dybbøl, Ulkebøl og Sønderborg

Redaktion
Palle Fløe/Solvejg Ravn

Kontaktoplysninger

Arkivet Asylvej 1, Sønderborg
Tlf.: 7443 2710

E-mail: sdbg.arkiv@bbsyd.dk
www.sdbglokalkarkiv.dk

 @sdbg.arkiv

Arkivet Torvet 12, Ulkebøl
Tlf.: 7442 9366

E-mail: ulkeboel.arkiv@bbsyd.dk
www.ulkeboelarkiv.dk

 @ulkeboelarkiv

Lokalhistorisk Arkiv for Dybbøl,
Ulkebøl og Sønderborg er medlem af *Sønderborg Kommunes Lokalhistoriske Arkivsamvirke, SKLA.*

www.skla.dk

 @SKLA.sdbg

Åbningstider

Arkivet i Sønderborg

Mandag: kl. 09.00 til 12.00

Onsdag: kl. 15.00 til 17.00

Arkivet i Ulkebøl

Mandag: kl. 15.30 til 17.00

Tirsdag: kl. 10.00 til 12.00

Den selvejende institution Lokalhistorisk Arkiv for Dybbøl, Ulkebøl og Sønderborg

Formand
Knud Erik Sørensen

Næstformand
Palle Fløe

Kasserer
Knud Kylling Petersen

Sekretær
Conny Grenaa Philippsen

Medlemsansvarlige
Lilly Laursen og
Kai Viggo Jørgensen

Bestyrelsesmedlem
Henrik Delf

Arkivleder Asylvej
Kai Viggo Jørgensen

Arkivleder Ulkebøl
Helene Petersen

Medlemsarrangementer
Erik Husted

Medlemsbladet, redaktion
Palle Fløe og Solvejg Ravn

Referater

Referater fra generalforsamlingen kan downloades fra Ulkebøl Lokalhistorisk Arkivs hjemmeside: www.ulkeboelarkiv.dk/foreningen/referater

***Vi opfordrer medlemmer til at deltage i akivernes arrangementer!
De er arrangeret for jer***

Nyt fra arkiverne

Sønderborg Arkiv

Arbejdet på arkivet er i det seneste halve år forløbet stille og roligt, men med meget arbejde. Vort besøgstal er let dalende, men til gengæld har vi mange henvendelser på internet – ikke mindst fordi publikum via arkiv.dk finder ting, de gerne vil vide mere om.

På vores læsesal har vi nu fået installeret en “minicomputer” så vores gæster selv kan sidde og bladere i de billeder, de gerne vil se – uden at de behøver at have dem fysisk i hånden.

Som varslet i sidste nummer lavede vi en lille udstilling om “Revolutionen i Sønderborg” samt “Bruno Topff-selskabet”. Især søndag den 11. november havde vi – i forbindelse med højtideligheden på Kirketorvet – et stort besøg (og nogle af gæsterne kom igen om mandagen).

Kai Viggo Jørgensen, arkivleder

Ulkebøl Arkiv

På Ulkebøl Arkiv har vi haft åbent hus i forbindelse med 100-året for afslutningen af første verdenskrig. Vi havde lavet en udstilling af forskellige effekter fra arkivets gemmer, blandt andet et par kunstige hænder, som har tilhørt Hans Andersen, Ulkebøl. Han deltog i første verdenskrig som tysk soldat, hvor han mistede begge underarme.

Desuden havde vi forskellige fortællinger, både om dem, som faldt i krigen, og dem, som overlevede. Der var også en fortælling om en familie, som flygtede til Fyn i en fiskerbåd, fordi faderen var indkaldt til hæren, og den ældste søn også snart ville blive det.

Vi havde en hyggelig formiddag, hvor vi serverede kaffe og småkager, og hvor mange kiggede ind for at se udstillingen. Udstillingen kan endnu ses på arkivet, og de, som ikke fik set den, er velkomne til at kigge indenfor

Helene Petersen, arkivleder

Sønderborgs sidste “gammeldags” smedie er fortid

I første halvdel af 2018 døde beslagsmedemester Andreas Jensen i en alder af ca. 91 år, og dermed lukkede også byens sidste “rigtige” smedie.

Smedien lå med indgang fra henholdsvis Brandtsgade og Løngang og var grundlagt af Andreas Jensens far i 1922. Ved Andreas Jensens død så den stort set ud, som den altid har gjort.

Fra Brandtsgade kom man ind i selve smedien, hvor der var plads til heste, der skulle have nye sko, og med adgang fra Løngang var der et nyere værksted hvor der blandt andet lavedes vognhjul.

Da faderen døde i en alder af kun 62 år, overtog Andreas Jensen og broderen Hans firmaet, og de drev det sammen i næsten 30 år.

Hans var bl.a kendt for at være dygtig til at smede gelændere, men han blev syg under en ferie i udlandet, og Andreas, der var ungkarl, drev herefter firmaet videre alene, indtil han måtte stoppe på grund af alder.

Smedien og Andreas Jensens bolig på første sal står i skrivende stund stadig, som da han afgang ved døden. Ved imødekommenhed fra Andreas Jensens svigerinde og via et præj fra en af firmaets gamle lærlinge fik undertegnede i sensommeren mulighed for at fotografere smedien og værkstedet.

Kai Viggo Jørgensen 2018

*Smedien på
Brandtsgade*

Værkstedet

*Maskine til
bukning af
hjulringe*

Erindringer fra et borgerhjem i 1940-50'erne

Familiens bolig var en villa på Sundquistsgade, og familien bestod af far, mor og to børn født i henholdsvis 1938 og 1947.

Mor var hjemmegående og far var medindehaver af en større forretning i byen.

Til at hjælpe sig i den daglige husholdning havde man en tjenestepige, der boede i huset og indgik som en del af familien og samtidig skulle lære noget om husholdning af en erfaren husmor. Tjenestepigen spiste naturligt med ved familiens bord og ved afslutningen af måltidet udspillede der sig ofte følgende lille ritual: far udtalte f.eks. "Lille Aroma" eller "Fontana" – pigens skulle så i tobakskabet hente en cerut af det nævnte mærke til ham – det havde vi megen sjov ud af (også pigerne).

Pigen boede på et værelse på første sal, og over for værelset gik trappen op til loftet, hvor hendes klædeskab stod. Værelset var møbleret med seng, bord, stol og et vaskestativ foruden kommoden, som de altid selv medbragte (da det gerne var piger fra landet, kom faderen gerne med kommoden – i begyndelsen pr. hestevogn og senere i bil). Ansættelsestiden gik altid fra enten 1. maj eller 1. november og kunne vare op til eet år.

Pigerne var som regel glade for familien og vendte ofte tilbage på besøg. Især huskes én, der kom til frokost juleaftensdag gennem flere år. Forretningerne havde på det tidspunkt åbent til kl. 14 den 24. december, og husfaderen kom hjem til frokost ved 11.30-tiden, og ved den lejlighed skulle husmoderens hjemmelavede sylte (lavet af et halvt grisehoved) og leverpostej smages for første gang – mor havde den dag røde pletter på halsen af bare nervøsitet for, om resultatet var ok.

Til hjælp ved storvasken kom der ca. en gang om måneden en vaskekone, og så blev der tændt op under gruekedlen og vaskebrættet blev taget i brug. Senere blev det moderne, at kunne leje en elektrisk vaskemaskine – dagen før storvasken kom udlejereren med maskinen, der var et stort skrummel, men et godt hjælpemiddel.

Ca. 1-2 gange om året havde vi – over nogle dage – besøg af en frk. Heissel, der var syerske. Hun kom og reparerede de ting, der var blevet slidt eller – under krigen – vendte flipperne på fars skjorter og vendte lagnerne, så det slidte på midten kom ned i enderne (selv en manufakturhandler kunne ikke bare købe nyt i krigsårene!).

Kai Viggo Jørgensen, 2018

Familiens stue

*Familiens
spisestue*

Krig og kærlighed

Kvinden som forelskede sig i en ukrainsk soldat

Under krigshandlingerne på østfronten tog tyskerne mange fanger fra alle dele af det russiske rige – heriblandt også Ukraine. Nogle af disse fanger blev transporteret til Sønderjylland. De blev indkvarteret på gårdene og skulle arbejde for de lokale bønder. I de fleste tilfælde blev de behandlet godt af lokalbefolkningen, men ikke altid af de tyske vagter.

Omkring 8.000 krigsfanger blev sendt til Sønderjylland fra 1914 til 1920. De var hovedsageligt beskæftiget i landbruget. Der var strenge forordninger mod samkvem med krigsfangerne, men dem brød sønderjyderne af og til.

Viste det tyske vagtmandskab barmhjertighed, så var det afgang mod østfronten. Mange flygtede både til Danmark og hjem mod deres fædreland.

De fanger, som var tilbage efter 1920 på gårdene, forsvandt lige så stille – ingen ved rigtigt hvordan de kom hjem.

Kærlighed – strengt forbudt

Piger, der havde haft et kærlighedsforhold til en krigsfange, blev ofte udstødt af både samfundet og af familien. Enkelte sønderjyske piger flygtede også med russiske flygtninge.

Opdagede myndighederne et sådant forhold, blev det straffet med fængsel.

Maries historie

En af dem, der trodsede forbuddet om samkvem med krigsfangerne, var Marie Hansen (1899-1980). Hun var datter af Peter Thorvald Wigand Hansen, Bjørnemosen 4.

Hun traf den ukrainske soldat, Fyodor Morozovs, og forelskede sig i ham. Efter genforeningen i 1920 rejste hun sammen med ham til Ukraine. De blev gift inden afrejsen fra Ulkebøl og boede resten af deres liv i Donetsk i Ukraine.

I 1955 døde Maries ægtemand. Ingen i hendes familie vidste noget om hendes historie, fordi det var forfærdelige tider under det kommunistiske regime. Først da hun var gammel, fortalte hun sin

historie til sit barnebarn Lyuba og gav hende de dokumenter, hun havde. Heraf kan man se, at hun blev russisk statsborger i 1928.

Så vidt vides, har hun ikke haft nogen kontakt ned sin danske familie, efter hun kom til Ukraine. Hun har slægtninge og efterkommere, som bor i Karpaterbjergene i Ukraine, og Ulkebøl Arkiv har været i forbindelse med dem. Der er også en del familie på Als.

Maries fødehjem på Bjørnemosen

Marie da hun boede her

Russiske krigsfanger i Ulkebøl

*Peter T. Wigand Hansen.
Soldat i første verdenskrig*

*Maries børnebørn Artyom og Illia, mellem dem
Artym's søn, Danil*

*Lyuba, datter af Marie
med hendes datter, Nina*

Danske spejdere i Sønderborg 1919-20

I foråret i 1919 kom der en dansk student, Heine Johannsen – kaldet “Jonas” til Sønderborg. Han begyndte at undervise i dansk, der jo var forbudt i tyskertiden.

Jonas var gammel spejder fra Gl. Hellerup Trop og fortalte levende om spejderbevægelsen. Han havde mange spejderbøger, som vi læste med stor iver, og det førte til dannelsen af “Sønderborg Spejdertrop”.

Senere fulgte den store spejderlejr på Hindsgavl, hvortil der blev udtaget en patrulje fra Sønderborg. Patruljen blev udstyret med uniformer og grej, der blev betalt af Det Danske Spejderkorps.

Tyskerne var naturligvis ikke særligt begejstrede over, at de “danske” drenge blev mere og mere synlige, så de udbyggede det tyske “Jugendwehr” – blandt andet med et stort orkester. Et sådant måtte vi jo så også have, og én eller anden fandt på, at vi kunne købe alle instrumenter fra det tyske garnisonsorkester i byen. Vi gik så i gang med at lære at spille, idet vi fik undervisning af de tyske militærmusikere.

Det var en stor oplevelse for os, da alle deltagerne i Hindsgavl-lejren kom sejlene til Sønderborg med en af fjorddamperne. Dannebrog vajede fra forstavnen, og det var så meningen, at vi i samlet trop og med Dannebrog i spidsen skulle marchere til Dybbøl. Det måtte vi ikke for tyskerne, men vi fandt så et hul i loven, hvori der stod, at kun unge over 18 år måtte bære fane, og vi fik så hurtigt fat i to personer, der var over 18 år. De blev iklædt spejderuniformer, og så gik turen til Dybbøl og Smølvold med holdt ved graven i Bøffelkobbøl.

Så nærmede tiden for afstemningen sig, og de franske alpejægere kom sejlene til byen. Også det var en stor oplevelse for os drenge, for de kom jo som vore “befriere”. Mange af officererne blev indkvarteret i dansksindede hjem – blandt andet hos mine forældre.

Det var også en stor fordel for spejderne, for nu skulle der dannes nye troppe – blandt andet i Nordborg, Gråsten og Broager, og da offi-

cererne hørte, at vi havde transportproblemer, stillede de omgående lastbiler til vor rådighed.

I dagene op til afstemningen var vi med ved modtagelsen af de tilrejsende stemmeberettigede, og den tyske avis skrev (oversat): "*de uundgåelige spejdere var der igen!*".

På selve afstemningsdagen fungerede vi som ordonnanser, idet vi skulle bringe stemmesedler til et centralt opsamlingssted.

Også ved de danske soldaters ankomst og ved genforeningsfesten på Dybbøl var vi med og dannede spalier oppe i Dybbølskanserne.

Efter festlighederne begyndte dagligdagen med ture til både Sydfyn og København – på Fyn var vi blandt andet greven på Brahetrolleborgs gæster i otte dage, men da jeg i 1923 skulle i lære i Åbenrå, måtte jeg opgive spejderarbejdet. Jeg glemte dog ikke spejderarbejdet, men var med da "Sct. Georgsgildet" (en forening for gamle spejdere) blev dannet.

Forkortet artikel af Viggo Jørgensen, 1981

*Danske
spejdere
i Dybbøl-
skanser*

*Spejderne
tråd an på
havnen*

Krigen 1914-18 og efterkrigstiden

Jacob Jacobsen

Våbenstilstandsdagen som sådan kan jeg desværre ikke fortælle noget om.

Men måske kan det interessere at høre lidt om, hvordan jeg som frontsoldat oplevede verdenskrigens sidste dage.

Sommeren 1918 tilbragte jeg ved vestfronten på forskellige frontafsnit. I al fald hen ad efteråret var det tydeligt, at fronten var mere og i opløsning, og det stod vist de fleste klart, at krigen ikke kunne vare ved. Vort slagord var "Lieber ein Ende mit Schrecken als ein Schrecken ohne Ende".

Ikke desto mindre blev vi i september sendt til Balkan for, som det hed sig, i Makedonien at komme Mackensen til hjælp.

Vi nåede imidlertid kun ca. midtvejs ned i Serbien, hvor tilbage-toget allerede var i fuld gang – og under store strabadser ad de næsten ufremkommelige og opblødte veje indledte vi et sandt kapløb med Serberne, om hvem der kom først til Belgrad.

Serberne blev de første.

Men vi nåede da over Donau ad en jernbanebro ved Petervardein ind i Ungarn, her troede vi på at få hjælp eller i det mindste at blive fri for forfølgelse og frem for alt at få lidt hvile.

Men ak – det gik ganske anderledes. Efter kort tid blev vi atter beskudt. Vi fortsatte vor march op gennem pustaen, mismodige og udmattede, men en skønne dag mødte vi en flok italienere, som

uden ledelse kom den modsatte vej. Og under et hvil og samtale med dem, fik vi at vide, at det var krigsfanger, som simpelthen var gået deres vej, idet deres lejre ikke blev bevogtet, og at enhver var gået til sit. Kejser Karl var rejst til Schweiz.

Da gik det endeligt op for os, at det var slut med krigen. Og så var der kun én tanke, der beherskede os, og det var at komme hjem. Men hvordan?

Til fods ville det blive nytår inden vi nåede den tyske grænse.

Forplejning fandtes kun i form af køb eller "rekvirere", som det så smukt hed.

Denne vej var i det lange løb ufarbar, og til sidst blev der da også stillet jernbanevogne til rådighed til vor videre transport. Men endda gik der flere døgn, inden vi nåede til Passau i Bayern. Der blev vi modtaget med musik og den sortgyldne fane og med tynd suppe. Der fik vi at vide, at Wilhelm var rejst til Holland, og at regeringen nu bestod af kammerater fra Arbeiter- und Soldatenrat.

Under store besværligheder nåede vi frem til vor garnison, hvorfra vi endelig blev hjemsendt. Og det skete lige op til jul.

Efter at være vendt velbeholden hjem fra verdenskrigen og arbejdet et stykke tid hos min læremester, etablerede jeg mig som mester i kompagniskab med en kollega den 1. november 1919. Vi lejede lokaler i Oehlenschlägersgade, som den gang hed Uhlandstrasse. Arbejde var der nok af, alt var forsømt efter de mange krigsår, markens værdi sank dag for dag, penge havde folk nok af.

I foråret 1920 opløste vi fællesskabet og tog fat hver for sig. Vi havde hver vor lille kundekreds, og det gik efter forholdene udmærket. For at skaffe mig nogle redskaber og materialer, købte jeg en ældre forretning, som havde til huse i et gammelt skur, hvor Rønhaveplads nu er.

Materialesituationen var dengang helt fortvivlet. Det meste vi arbejdede med, var "ersatz". Som tiden gik, kom genforeningen også nærmere, og den danske stat blev en betydelig kunde i mit lille foretagende. Det var både militær, retsvæsen og statshospitalet.

Det lykkedes ret hurtigt at afvikle det marklån, gode venner havde ydet mig ved overtagelse af førnævnte forretning. Jeg beskæftigede ca. en snes mand, da den danske krone blev indført her i

Værkstedet
ved
Rønhaveplads

Kongevej 12

landsdelen. Overgangen fra den devaluerede mark til værdifast dansk krone var et stort spring, som imidlertid løste sig ret nemt for mig, da jeg som nævnt havde ret store arbejder i gang, og med dette som bevis fik jeg i Sønderburger Bank, nu Landmandsbanken (Danske Bank), min første kassekredit.

Den faglige orientering i dansk retning skaffede mig forbindelse med en rejsekammerat fra svendeårene, en skiltemaler fra Aarhus, og ved hans hjælp oprettedes en specialafdeling for skilte, som netop på det tidspunkt havde store chancer, da al skiltning skulle laves om fra tysk til dansk.

I 1921 erhvervede jeg ejendommen Kongevej 12, hvor jeg nu bor og driver min virksomhed. Efter en ret omfattende ombygning og restaurering, flyttede vi ind den 1. august, både med privat lejlighed og værksted. Her forsøgte vi os snart frem til automobilakering,

først efter den gamle recept med pensel, bilernes antal tog til, og lokalerne var alt for små. Så dukkede pludselig duco-lakken op. Den kunne kun påføres med pistol. Vi asede og masede rundt i det, indtil jeg fik et rigtigt lufttryks-anlæg, men desværre var pladsforholdene stadig for ringe. Jeg købte en del af Ceciliemøllens udhuse til indretning af lakereri.

Imidlertid blev amtsbanerne, som gik forbi mit hus, nedlagt. I 1934 købte jeg et areal af dette baneterræn og byggede et værksted, som var velegnet til formålet. Efter kort tid viste det sig, at også det var utilstrækkeligt. Senere blev den gamle fattiggård, nu vandrerhjem, nedlagt, og det lykkedes mig også at erhverve jord der, som straks blev bebygget. En foreløbig forbedring, som imidlertid ikke nær dækkede det virkelige pladsbehov, som udviklingen kræver.

Endelig i dette forår (1956), erhvervede jeg det gamle savværk i Damgade, hvor pladsforholdene er fuldt ud tilstrækkelige, og hvor jeg agter at indrette et helt moderne lakereri.

Malermester Jacob Jacobsens egne erindringer

Værkstedet på Kongevej

Værkstedet på Kongevej efter udvidelsen

Snart rejsegilde på værkstedsbygning

Malermester J. Jacobsen udvider sit autolakeri med stor tilbygning

På det gamle savværks grund bag Damgade 8A kan malermester J. Jacobsen, Kongevej i løbet af nogle dage holde rejsegilde på en anselig nybygning, som betegner en foreløbig sidste udvidelse af værkstedskapacitetet.

– Peter trænger mig ud, konstaterer Jacobsen lakonisk. Han levner mig snart ikke plads her på Kongevej, og så må jeg jo skaffe plads et andet sted.

Peter er sønnen, der foruden skiltemaling, sandslibning mm. også – som tidligere fortalt i *Sønderjyden* – arbejder med silketryk og lignende opgaver.

Det havde nok været nødvendigt for senior at bygge alligevel. I de mere end 40 år, Jacobsen har drevet selvstændig malerforretning, har der ikke været mange år mellem hver udvidelse, og da der ikke var mere plads på grundarealet ved Kongevej, købte han for fem år siden det gamle savværk ved Damgade. Det blev indrettet til autolakereri, den gren af

virksomheden som kræver mest plads.

Der kommer flere biler og dermed flere buler, som skal repareres. Og jeg lever af andres buler, bemærker Jacobsen lunt.

Sidste år tog man en ny afdeling i brug, bygget i tilknytning til de gamle savværkslokaler. Men her er altså heller ikke mere plads nok, og derfor har Jacobsen besluttet at foretage en udvidelse som rummæssigt fordobler værkstedsarealet. Den nye bygning blev en selvstændig afdeling på ca. 625 kvm. Med sprøjteafdeling, tørrerum og moderne tekniske hjælpemidler.

Virksomheden beskæftiger en snes mand. De mange udvidelser i de senere år er stort set en følge af autolakereriets opsving, og på dette område har de rationelle tekniske hjælpemidler bevirket, at arbejdsstaben ikke udvides i samme omfang som værkstedspladsen.

(Indlæg fra Sten Boye Poulsen)

Medarbejderarrangement

Den 5. oktober 2018 var medarbejderne på besøg i Museum Oldemorstoft i Padborg. Vi fik en fin rundvisning på museet af Mads Mikkel Tørsleff og kunne herefter gå rundt på egen hånd

Efter frokosten i "Oldemors Café" kørte vi over grænsen ved Padborg for at se mindesmærket for nationalsocialismens ofre.

*Museum
Oldemorstoft*

Rundvisning

Landbrugsmaskiner

Karlekammer

*Redskaber til
tøjvask*

*Udstilling i
stuehuset:
"Kunstnerdukker" af
Inge Harck*

*Mindesmærke
for national-
socialismens ofre*

Lokalhistorisk Arkiv for Dybbøl, Ulkebøl og Sønderborg

Udflugt

Lørdag d. 25. maj 2019

Turen går til Det maritime Kalvø, hvor vi får en rundvisning på værftet og kan bese museet, som fortæller om skibsfarten i Kalvøs historie, både skibsbyggeriet og de mange skibes brug. Værftets storhedstid var 1800-tallet med de store sejlskibe.

Herefter går turen til Aabenraa, hvor vi spiser frokost på Under Sejlet ved havnen og stranden.

Efter frokosten kører vi til Jacob Michelsens Gård, hvor vi på en rundvisning skal høre om og se, hvorledes der blev arbejdet og levet på gården i tidligere tider. Gårdens historie går tilbage til 1500-tallet, mens museet er startet i 1958.

Der er afgang med bus fra Kirketorvet kl. 9.00, hjemkomst kl. 16.15.

Pris: 200 kr. for medlemmer, 300 kr. for ikke-medlemmer.

Prisen inkluderer transport, entre, rundvisning og frokost.

Tilmelding til et af arkiverne senest **onsdag den 15. maj 2019**

Sønderborg: tlf. 7443 2710 eller mail sdbg.arkiv@bbsyd.dk

Ulkebøl: tlf. 7442 9366 eller mail ulkeboel.arkiv@bbsyd.dk

Indkaldelse til ordinær generalforsamling

Tirsdag den 19. marts 2019 kl. 19.00
i Menighedshuset, Østergade, Sønderborg

Dagsorden i henhold til vedtægterne:

- 1) Valg af dirigent
- 2) Valg af tre stemmetællere
- 3) Formandens beretning for det forløbne år
- 4) Kassereren fremlægger det reviderede regnskab til godkendelse
- 5) Forelæggelse af budget for det kommende år
- 6) Fastsættelse af kontingent for næst kommende kalenderår (2020)
- 7) Behandling af indkomne forslag (skal være formanden i hænde senest 14 dage før generalforsamlingen)
- 8) Valg af bestyrelsesmedlemmer i.h.t. vedtægternes §4:
 - a) Valg af tre bestyrelsesmedlemmer – på valg er Lilly Laursen og Henrik Delf
 - b) Valg af suppleant – nuværende Stefan Hansen
 - c) Valg af to revisorer – nuværende Helmer Sander-Larsen og Svend Erik Tychsen
 - d) Valg af revisorsuppleant – nuværende Hans Jørgensen
- 9) Eventuelt

Efter generalforsamlingen er der kaffebord
(*tilmelding nødvendig*) efterfulgt af foredrag ved
Helmer Sander-Larsen: Gårde og huse på Kær halvø

Tilmelding til et af arkiverne (7442 9366/7443 2710)

Eller på mail til: sdbg.arkiv@bbsyd.dk

Senest den 5. marts 2019

Venlig hilsen

Bestyrelsen/Lokalhistorisk Arkiv for Dybbøl, Ulkebøl og Sønderborg